

Į pagalbą Pietų Amerikos lietuviams – praktikantai iš Lietuvos

Urugvajaus Lietuvių Bendruomenės praktikantas iš Lietuvos – Aleksandras. Asm. archyvo nuotr.

Argentinoje praleidau lygiai 2 mėnesius ir nusprendžiau aplankyti kaimynystėje esančią Urugvajaus valstybę.

Monika KUDŽMAITĖ

Pati esu kilus iš Kaišiadorių, bet paskutiniuosius šešerius metus iki išvykimo į Pietų Ameriką praleidau Kaune, kadangi čia – Kauno technologijų ir Vytauto Didžiojo universitetai, kurių studentė esu. Mano išvykimo į Pietų Ameriką atlikti praktikos istorija susiklostė labai įdomiai. Skelbimą pamačiau internete ir nuo to laiko, dvejus metus, apie ją svajoju. Buvau užpildžiusi beveik visus dokumentus, bet atėjus momentui pildyti elektroninę anketą išjungiau savo

kompiuterį, nes tuomet į galvą šovė mintis, kad manęs nepriims su esama patirtimi, kad būtinai turiu įgyti veiklos su vaikais patirties. Taigi, pradėjau dirbti su vaikais. Ir jau tuomet išsiuntusi visus reikalingus dokumentus buvau visiškai rami, kad mane priims, nes atitikau kolektyvo keliamus reikalavimus. Perėjau I turą, o po II turo teko sunerimti, nes atėjus „deadlino“ dienai, su manim niekas nesusisiekė. Tada pati į juos kreipiausi, klausdama: „Aš priimta, ar ne?“ Ir sužinojau, kad taip.

Tik tada, kai sužinojau, kad tikrai esu priimta ir mano praktika yra formaliai patvirtinta, pasakiau šią naujieną savo šeimai. Namiškiai sunkiai suprato, kas vyksta ir kodėl vis kažkur užsimanau išvykti. Tačiau tuo metu manęs jau laukė 3 mėnesius truksianti praktika Argentinoje. Kodėl Pietų Amerika? Nes mane visuomet viliojo šis žemynas, bet kol neatvykau čia, netikėjau, kad jame gyvena tiek daug lietuviškai kalbančių žmonių (žodynas archajiškas, bet labai miela jį girdėti savo ausimis). Ką

planuoju toliau? Kadangi esu akademinėse atostogose iki rugpjūčio mėnesio, turiu progą ir galimybių save realizuoti kur nors kitur. Dabar mano taikynys – Turkija, Sirijos pasienis, savanorystė pabėgėlių centre. Laukiu žinių iš organizacijos, ar projektas patvirtintas. Jei taip, grįžusi į Lietuvą susikrausiu lagaminą, aplankysiu artimiausius žmones ir skrisiu į Turkiją.

O šį kartą šiek tiek apie Urugvajų.

Giedrą dieną iš mano miesto Beriso galima matyti Urugvajaus pakrantę. Šią šalį lengva, greitai ir patogiai pasiekti keltu tiesiai iš Buenos Airių. Vykau visiškai rami, netikrindama internete žmonių atsiliepimų, saugumo lygio ir panašiai. Lygiai taip pat, kaip atvykau į Argentiną – žinodama itin mažai. Žinojau viena – Urugvajaus Lietuvių Bendruomenėje yra du praktikantai iš Lietuvos: Greta ir Aleksandras.

Taigi, tik įsėdusi į vietinį autobusą pasijutau tikrai kaip Lotynų Amerikoje – tamsaus atspalvio žmonės, beveik visi po pažastimis laikė termosus, skirtus jų tradicinės arbatos matės paruošimui, skambėjo Lotynų Amerikos ritmai ir visi kartais nuo karto vis į mane pašnairuodavo. Keista, bet Argentinoje man neteko to patirti, nes čia gyvenu migrantų mieste. Tad tik atvykusi į Urugvajų supratau, ką reiškia jaustis svetimšale. Žinoma, neturėjau vietinės SIM kortelės, todėl perspėjančias Gretos žinutes gavau jau po laiko. O žinučių turinys toks: „Monika, kai įsėsi į autobusą, saugok pinigus ir nelaikyk telefono rankose. Ir dar, kai išlipsi mūsų rajone, žvalgykis aplinkui, nes čia labai pavojinga.“ Gerai, kad visa tai sužinojau vėliau, nes valandą trunkanti kelionė autobusu būtų sukėlusius papildomą nerimą ir nesaugumo jausmą, bet kai nieko nežinau – tai ir širdies neskauda, ir žmonės visai draugiški atrodo.

Atvykau į bendruomenę tuo metu, kai vyko vaikų šokių repeticija. Aleksandras kaip tik mokė vaikus naujo šokio „Kalvelis“ žingsnelių. Po šokių – trumpa pertrauka ir lietuvių kalbos pamokėlė vaikams. Praktikantė Greta kalba

turėjo net dviejų dienų misiją – padėjo Urugvajaus lietuviams pildyti prašymus naujiems lietuviškiems pasams bei gimimo, santuokos liudijimams gauti. Taip čia palaikoma lietuviška dvasia, kartu būnant ir dalyvaujant įvairiose veiklose.

Lietuvių jaunimas Urugvajuje. Asm. archyvo nuotr.

ispaniškai, tad vertimas vyksta iš ispanų į lietuvių. Dalis šios bendruomenės vaikų dalyvavo Lietuvos šimtmečio dainų šventėje.

Lietuvių kalbos pamokas lanko ir itin stropiai joms ruošiasi vyresnės kartos žmonės.

Lietuvių kalbos pamokas lanko ir itin stropiai joms ruošiasi vyresnės kartos žmonės. Jie deda dideles pastangas mokydami lietuvių kalbos gramatikos. Dalyvauti jų pamokoje buvo tikrai labai gera ir nepamirštama. Be kalbos pamokėlių ir šokių repeticijų, čia vyksta ir maisto gamybos kursai, muzikos pamokos, kurias veda Greta. Svarbu paminėti, kad Užsienio reikalų ministerijoje buvo atidaryta paroda apie Urugvajaus lietuvių istoriją, o jos atidarymo metu buvo pristatytas pašto ženklas, skirtas Lietuvai. Greta ir Aleksandras

O pats Urugvajus, koks jis? Aplankiau tik sostinę – Montevidėjų, tad galiu pasakyti, kad tai milžiniškas miestas, turintis nuostabią ir labai ilgą pakrantę. Čia daug žalmos, nuostabūs parkai. Gyvenimas čia verda naktį – kai jau būna tikrai tamsu ir vėlu, visi barai, gatvės pilni žmonių. Vienam patartina geriau nevaikščioti gatvėmis, ypač vakare. Kiekvieną dieną vis būna uždarytos kokios nors gatvės, nes jose vyksta turgus – tad galima pigiau nusipirkti įvairiausių vaisių, daržovių. Visas Montevidėjaus miestas alsuoja Lotynų Amerikos dvasia – nenuostabu, kad, man išvykstant iš šalies, į autobusą įlipo vyras su mobiliu mikrofonu, gitara rankose ir pučiamuoju instrumentu, pakabintu ant kaklo. Štai taip žmonės čia gali užsidirbti papildomų pesų savo gyvenimui pagerinti. Argi ne nuostabu bent kartą gyvenime patirti tai, ką vaikystėje galėjome matyti tik per televizijos ekranus? ■